

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС

**ВЪВЕДЕНИЕ
БОГОРОДИЧНО
2021**

Есета и стихотворения на наградени участници в конкурса за "Въведение Богородично" – 2021 г.

Специална награда от Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай

Домът като храм

Есе-разсъждение на тема: „Ако бях родител, как бих възпитавала децата си във вяра и християнски добродетели“

**Ева Величкова Бельовска, 11а клас
в Национална професионална гимназия
по полиграфия и фотография – град София**

*„Децата никога не са били много добри в слушането на родителите си,
но те никога не са се проваляли в това да им подражават.“
Джеймс Болдуин*

Затварям очи и се възнасям на крилете на моето въображение. С тях политам към бъдещето, там, където съм майка. Имам свое семейство, дом, деца...Сърцето ми е изпълнено с драгост. Душата ми прелива от любов. Потопена съм в едно неопикуемо вълшебство. Аз съм родител. Щастливо вдъхновен от новото предизвикателство. Побиват ме тръпки, изпитвам страх. Как ще възпитавам децата си във вяра и християнски добродетели?! Очите ми жадно търсят източници, от където да почерпят информация как ще се случи това. Ровя се в книги, посещавам лекции и семинари за родителството, наблюдавам приятели, минали вече по този път. От прочетеното и наученото изграждам хипотези. Прилагам, опитвам, приемам, отричам. Сега разбирам, че родителството не е само радост. То е отговорност. Трудност, а може би разочарования, грешки и провали. Осъзнавам, че всичко зависи от мен.

Магията на приказката за моето бъдеще като родител ме отвежда в миналото. Там, където са корените ми. В родния ми дом, където съм отгледана и възпитана. Моделът, който подражавам. В главата ми нахлуват спомени. Спомените от моето детство. От времето, когато моите родители с живия си пример изграждаха ден подир ден моята ценностна система на родолюбива християнка и горда българка.

Щастливо и безгрижно детство. Детството, в което родителите ми съградиха матрицата на моето бъдеще като родител. С най-голямата ценност в съвременното общество, наречена семейство. С дома, който те превърнаха в храм. За мен там е разковничето на въпроса: „Ако бях родител, как бих възпитавала децата си във вяра и християнски добродетели?“!

Отварям очи и се завръщам в настоящето. Тук и сега, когато съм дете. С моите реални шестнадесет години. Съвсем скоро, точно на Бъдни вечер ще навърша седемнадесет. Това, че съм родена на големия християнски празник е моят знак свише. Част от семейната традиция да отбелязваме по специален начин и почитаме още повече Бъдни вечер.

Моята приказка в реалния живот започва от семейството, от родния ми дом. Чуйте я!

Обич. Взаимност. Закрила. Сигурност. Уют. Това е моят дом. Храм. Светилище. Място, където можеш да изпитваш свободно присъщите ти човешки чувства - радост, мъка, страдание, любов. Домът е онова място, където, за да влезеш, трябва да събуеш обувките си и да разтвориш душата си. Священо място, където знаеш, че каквото и да си направил, винаги може да се прибереш.

Гнездото на нашата неприкосновеност. Родният дом е пристан за моето сърце. За мен той е олицетворение на Божията благодат. Затова считам, че най-голямата човешка ценност е семейството. Прибирането ни у дома е като влизане в Божия обител – да сведеш смирено глава, да споделиш какво те тревожи, да кажеш къде си сгрешил и да получиш опрощение...

Всяко семейство има изградени традиции в начина си на живот. У нас, например, вечерята е превърната в свещен ритуал. Когато се приберем у дома след поредния натоварен и напрегнат ден, всички чакаме с нетърпение да се съберем около трапезата. Ухае апетитно. Мама е великолепна домакиня. Всяка вечер приготвя вкусна храна, чиято примамлива миризма се разнася из целия апартамент и ни подканя да се приготвяме за вечеря. Тя е душата на семейството.

Колкото ѝ умора да тежи на раменете ѝ – винаги е усмихната, спокойна и любяща. Нейните прегръдки са топли и успокоителни. Баба често казваше „Обичайте и почитайте майка си! Тя е като Богородичка, с огромно сърце. Пазете я, защото къщата не стои на земята, а на жената“. Умната жена създава дома си като храм – уединение за любовта. Тя го изпълва с уют и топлина. Мама е точно такава жена. Винаги посреща на вратата тати с целувка. Подава му чехлите и му помага да си съблече палтото. Така го предразполага към добро, да загърби проблемите от работата зад вратата и да влезе с чисти мисли у дома. По този начин му показва, че у нас има йерархия, че той е чакан и значим за нея.

Тати е като крепост. От него лъха увереност, спокойствие и сигурност, разсъдлив, умен и мъдър човек. За мен той е като бог в нашето семейство. Каквото и да го попиташ - винаги ще получиш отговор. Изключително уравновесен, обмисля всяка своя дума, преди да я изрече. Строг, но справедлив. Светът ще преобърне за нас. Неговите съвети са безценни за мен. Той е пазителят на нашия дом. Закрила и опора. Затова старите хора казват „Бащината благословия къща зида“.

Всяка вечер, седнали около кухненската маса, ние вечеряме заедно. Тати казва молитва, а после мама му подава да си вземе първи филия от купата с нарязания хляб. Докато се храним, всеки от нас споделя как е преминал денят му. Говорим, спорим, мечтаем. Мама и тати ни гаят по главите, колкото и да са ни ядосани понякога заради някоя тийнейджърска простотия, винаги ни прощават и казват, че много се гордеят с нас. Когато приключим с вечерята, затваряме очи, хващаме се за ръце и отправяме благодарност към небесата. Това е моментът, който най-силно ме кара да се чувствам, че съм в храм.

Тогава дълбоко, искрено и истински благодаря на Бог за моето семейство, за прекрасните ми родители и по-голямата ми сестра. Моля се Господ да ги запази живи и здрави. Благодаря и на родителите си за грижите и любовта, с която ме даряват. Щастлива съм, че съм част от този дом. Тук моето място е непоклатимо. Знам, че един ден това ще се промени и разбирам защо Йордан Йовков е написал „Обичай беше да се плаче, когато булката напуца бащината си къща“, но имам вяра и убеденост, че ценностите, с които съм възпитавана в семейния храм ще ми помогнат да създам след време свой храм.

С умиление си спомням времето, когато бях по-малка и прекарвах ваканциите си на село. Там за първи път се запознах със занаятите грънчарство и тъкачество. Никога няма да забравя Еньовден, когато баба ни въведе в царството на билките или Сирни заговезни, когато дядо разпали голям огън на двора и ние го прескачахме. Свидно ми става като се сетя, че през нощта пред Спасовден заедно с другите хора от селото отидохме на поляната с бели росени, където си измих ръцете в росата, за да ми изчезне една упорита брадавица или Йордановден, когато чакахме до късно да се отвори небето, за да си пожелаем сбъдване на съкровени мечти. Тези спомени за мен са знание, което утре ще предам на децата си. Всеки празник у нас е свързан с почит към християнството, с уважение към храната. Готви се вкусно. Мирише на обич.

Още от незапомнени времена българинът се е стремил да създаде свой дом. Затова нашите предци са имали разбирането за дома като храм - священо място, където всеки се завръща. В стихотворението на Дебелянов „Да се завърнеш в бащината къща“ домът е свое, оградено от пространството място, където човек намира покой, топлина и любов, той е „пристан“ и „заслон“

от външния свят. Място – спасение. В стихотворението „На прощаване“ за Ботев домът е „бащино огнище“, сакрално пространство, място на топлина и скъпи спомени. С него са свързани най-хубавите моменти от живота на лирическият герой.

Навремето старите хора, след усилен полска работа, са събирали многобройната си челяд около софрата край огнището. С този ежедневен ритуал те засвидетелствали почитанието към огъня като съзидателна сила. Огънят е символ на Божието присъствие. Към него се е изпитвало голямо уважение.

От друга страна, огънят е символ на интимност и уют. Според народните поверия огънят в една къща никога не бива да угасва. Поддържането му е поверено на стопанката на дома. Всяка вечер тя грижливо покривала въглените с пепел от огнището, за да може да разпали новия огън в ранната утрин на следващия ден.

Запалването на огъня било съпроводено с наричане за здраве и много деца, за плодородие и сговор. Друг свещен символ на дома в бита на българите е хлябът. Чрез хляба всички участници в един ритуал общуват помежду си, споделят едни ценности, една участ, един дом и една съдба.

Хлябът има характер на култ, затова в християнската вяра се казва че „никой не е по-голям от хляба“. Семейните ценности ни учат да уважаваме хляба. Първото парче, когато се разчупва погачата на трапезата, се дава на най-стария в семейството. Това е почит към възрастта и патриархално признание на главата на семейството.

За българите, като народ, домът е светилище. Той е онова благословено място, където християните са впили корени и са успели да опазят през вековете своята национална идентичност чрез множество обреди и ритуали, вплетени в техния бит и култура. Благодарение на пренесените през времето ценности, днес нашите родители изграждат устоите на сигурен покрив над главите ни, а утре с вяра и любов, ние ще строим свой собствен дом – нерушим и вечен, храм на любовта.

Празник най-прекрасен приближава

**Теодор Марио Гергов – IX „Г“ клас,
гр. Нова Загора**

В календара има празници чудесни,
изпълнени със светлина, веселие и песни.

Празници кои от кои по-любими
и със сигурност незабравими.

Но ето – ден най-прекрасен приближава,
който семейството ми още повече сближава.

Толкова съм аз щастлив,
защото всеки миг е истински красив!

Ако бях родител, за мен ще е огромна чест
да разкажа за Деня на християнското семейство и младеж.
Максимално ще се постарая християнски добродетели
у децата си да възпитая.

Желая в хармония и мир те да растат,
да вървят по правилния път.
Да вярват в Бог, да вършат добрини,
за да бъдат светли и щастливи всички техни дни.

Да са честни и почитени,
родителите си да уважават,
много любов и обич да раздават.
Да оценяват и най-малките неща, да помагат във беда.

Какво по-важно от това:
да даряваш топлота и доброта,
защото в живота това са най-значимите неща!

Празник най-прекрасен приближава,
който духовно ни извисява.
Да отбележа и да разкажа за Деня на християнското семейство и младеж
за мен е повече от чест.

Какво искам да разкажа на света Богородица за моето детство

**Георги Евгениев Гълъбов, 4 клас,
гр. Съединение, НУ "Любен Каравелов"
I място в категория „Разказ и Есе“ за 4-5 клас**

Моето детство, Света Богородице, не е като детството на моите родители. Те са ми разказвали как са играли и скачали в калните локви и са правили кални кюфтета. Аз не съм скачал - да не би да се изцапам. Те са пиели вода директно от чешмата или от една бутилка. Аз не пия от чешмата, а от бутилирана вода.

Мама ми е разказвала как до късно вечерта са играли, чукайки по прозорците на ниските етажи и хуквали да бягат, за да не ги хванат. Аз до късно не играя, защото мама и татко се притесняват за мен.

В тяхното детство е имало корички по коленете и скъсани дънки. И аз имам рани и скъсани дрехи, но придружени с мърене. В джобовете имали кестени, камъчета, перца - скъпи за тях играчки. Днес ние в джобовете си имаме скъпи телефони и тонколони.

Спомнят си за игрите, които са играли: стражари и апаши, дама, на ластик, джамини. Не съм играл на тези игри. Аз карам само велосипед и ритам футболна топка.

Имали са безгрижно детство, за разлика от моето. Искан ми се да играя повече с мама и татко. Да чувам по-рядко “Недей”, “Не прави”, “Спри”, а по-често - “Хайде”, “Можем”, “Искаш ли”.

Моето детство е по-различно от тяхното, но то е за кратко с мен. Ще си тръгне, без да разбере, затова няма да бързам, ще го изживея сега.

Писмо до Богородица

Александра Миленова Младенова – 5 клас

ОУ „ Пенчо Славейков“ , гр. Димитровград

Преподавател: Денка Николова

За мен пресвята Богородице, майчице Божия, си вдъхновение за вяра, покорство и посвещение към всичко добро и благородно. Ти се довери напълно на Господ и прие да бъдеш майка на Спасителя Иисус Христос, в Когото и аз вярвам. Ако мога да ти разкажа нещо за моето детство, то бих ти споделила колко съм благодарна , затова че съм се родила и израснала тук, в България!

В продължение на седем години моите родители са били емигранти в Испания. Мъката и носталгията по Родината непрестанно ги измъчвали. Крепяла ги е единствено надеждата, че един ден ще могат отново да се приберат у дома и да свият гнездо под родното небе. Благодарна съм на Господ, че това се е случило точно, когато майка ми е забременяла с мен. Било е истинско чудо от небето, което за месец е променило живота им из основи. Така съм се появила, Богородице, от една голяма, истинска любов.... И детството ми е такова – изпълнено с любов и вдъхновение, за което се грижат моите близки – мама, татко и обичните ми баби и дядовци!

Дори не искам да си представя, какво би било, ако се бях родила в Испания, чуждата за мен страна. Не бих искала да говоря чужд език, да уча чужда история и традиции. Не бих искала да живея там, колкото и интересни, и забележителни места да има. Не бих искала да раста далеч от всички мои роднини, които обичам толкова много. Не бих искала да бъда дърво без корен. Знаем, че детството ми е прекрасно, защото се чувствам прекрасно само тук – в родината!

Радвам се, че съм се родила и израснала точно тук, Богородице! Че съм обикнала всичко, което е близко и мое. Благодарна съм, че имам сплотено и обичащо се семейство, което ме възпитава да вярвам в Бог, да обичам Родината и да ценя всичко, което имам. Благодарна съм, че всички мои близки са близо до мен, че не ми липсва топлия поглед на дядо и милата прегръдка на баба! Благодарна съм че уча в училище, в което всички говорят моя език, забавлявам се с приятелите си, като играя игри, които са играли и родителите ми! Какво по-хубаво от това?! Чувствам се истински щастлива. Благодарна съм за моя роден град зелен, красив, с много паркове и любими местенца. Цяла България е прекрасна. Обичам нашите планини с гори, еко пътеки и техните бистри и студени извори. Благодарна съм за красивото ни Черноморие, където всяко лято прекарвам едни от най-щастливите си дни с моите родители и приятели.

Гордея се, че съм се родила в страна - приказно красива! Радвам се, че точно България е моята Родина и вярвам, че камъкът си тежи на мястото!

Затова, Богородице, моля те пази този рай и помагай на българските деца да имат щастливото си детство точно ТУК!

Ако бях родител, как бих възпитавала децата си във вяра и християнски добродетели

**Петя Иванова Кушлева, 14 години
ЕГ "Пловдив", 8 "к" клас, ръководител: Любов Куртева
гр. Пловдив**

Живеем в объркан и безпътен свят. Нравственият и духовен упадък на нашата култура е реалност. Днес е изключително трудно да се възпитават деца. В бъдеще ще бъде още по-тежко, защото обществото, в което живея, не подкрепя християнските ценности. Вярвам, че като бъдещ родител мога да преодолея съпротивата на света, защото „по-велик е Този, Който е във нас, от онзи, който е в света“ (1 Йоан 4:4).

За да се преодолее разрушителното влияние на света, е необходимо да се даде ръководно място на Христос във всеки дом.

Като бъдещ родител отрано ще възпитавам децата си в подходящия за тях път, за да не се отклонят от него дори, когато остаряят. Мечтата ми е да бъда майка, която се стреми с личния си пример да предаде на децата си християнските ценности. Ще се старая да възпитам децата си да имат отзивчиви сърца към Господа и познаването, следването и служението на Него да бъдат най-силните им желания. Ще ги уча на истинска любов, прошка и уважение.

Това, което е най-важно да дам на децата си, е време и внимание. Ще увелича времето, прекарано с тях, за да не бъдат те изложени на влиянието на медиите. Не желая да възпитавам консуматори. Аз искам да създавам мечти за тях, а не да им купувам скъпи играчки и маркови дрехи. Децата слушат какво обществото им казва, че е важно в живота. Като родител ще им обясня, че размерът на банковата сметка не е толкова съществен, колкото солидарността и дълбочината на характера на човека.

Бог знае, че не е лесно да си родител и че вярващият родител се стреми да живее правилно и да служи за пример на децата си. Ще бъде честна и открита, а децата ще забележат, че макар и да се спъваме и падаме понякога, ние търсим Бог и правим всичко, което можем.

Ще се моля децата ми да напредват в библейска мъдрост, да развият най-добрите си способности в училище, да растат в безопасност и добро здраве.

Ще се моля децата ми да се научат да се разбират с хората, да бъдат верни приятели, но без да правят компромис със своите ценности.

Ще се моля Бог да им даде добри приятели, които да оказват положително влияние върху тях.

Ще се моля Бог да подготвя момчета и момичета, които е избрал един ден да бъдат съпруги и съпрузи на моите деца.

Макар и твърде малка, още сега се моля на Бог да подготвя правилния съпруг за нашите деца. Да се стремим заедно да предадем на децата си Божията истина, която, ако следват, ще ги спаси от злините на този век и ще ги подготви за бъдещия.